

SOCIETAT

Passejant pel sud d'Italia

Josepa Blanch

Vol de sortida cap a Roma a les set del matí. Malgrat la intempestivitat de l'hora, facturàvem l'equipatge a dos quarts de sis, negra nit, l'activitat de passatgers i maletes cap a qualsevol lloc del planeta, prop o lluny, feia oblidar que el cel encara era estelat. Puntualment se'ns avisa per embarcar, el dia es desperta clar i la sortida del sol, al mig de les boirines, és un espectacle.

Ja som a Fiumicino, lloguem un cotxe, no gens fàcil, perquè no oblidem que som a Itàlia i al Sud, la qual cosa condiona un determinat tarannà: desordre, lentitud, patxoca, cap mena de puntualitat, i d'altres aspectes positius i negatius que aniré esmentant.

Primera parada del viatge, Nàpols, ciutat preciosa, plena de contrastos, el seu gran golf, amb el Vesubi a una banda i l'illa d'Ischia a l'altra, la península Sorrentina al davant, i la ciutat que s'ofereix al visitant disposat a deixar-se sorprendre.

Passejar pels estrets i costeruts carrerons de Nàpols és una experiència única, es respira una atmosfera autèntica, caòtica, viva. Els napolitans i les napolitanes, altius ells, ben plantades elles, criden per parlar, gesticulen sense parar, les seves mans comuniquen més que les paraules que surten de les seves boques. Els barris luxosos, a tocar dels barris humils o molt humils, fan que es pugui veure una dama tota abillada de marca, passant al costat d'un *loft* d'última generació, és a dir, una entradeta de molts pocs metres quadrats, on conviuen plegats, el llit, la taula de menjar i la cuina, a més d'alguna cadira mal posada i l'aparell de TV dels anys seixanta. A les façanes, cordills amb les agulles d'estendre la roba a l'alçada del vianant, i amb la bugada estesa, si s'escau. A gairebé cada cantonada, petits santuaris amb imatges venerades per molts, sempre amb llànties enceses i flors fresques.

El nostre camp base era Sorrento, poble penjat sobre el mar, on la paret de l'espadat fa que la vila s'hagi instal·lat en dues alçades diferents, poques cases ran de mar, abans de pescadors, ara, la majoria, hotelets i restaurants mariners, i l'altra part del poble, enlairada sobre els tres-cents metres de roca tallada, amb el Monte Lattari al fons, carrers petits, palauets, portalades i esglésies enmig de jardins plens de llimoners, que sovintegen a tota aquesta zona. Sabons, perfums i ceres allimonats, fan que aquesta olor ens acompanyi durant tota la passejada.

Ferry fins a Capri, bonica illa, bruixa i fada, màgica i transgressora, senzilla i snob, sedueix i enamora. Arribant a port, un funicular porta fins a la Piazzetta,

cruïlla mítica, on van a parar tots els camins de l'illa, la Via Camerelle i la Vittorio Emmanuelle, plenes de botigues amb els tendals anunciant les millors marques. Per la Via Certosa fins a la cartoixa de San Giacomo i els jardins d'Augusto, des d'on es pot contemplar la bellesa dels Faraglioni, tres roques calcàries al mig del mar, que s'alcen majestuoses ran de la punta de Tragara, deixant-se festejar per velers, iots i altres petites embarcacions que sovint les voregen.

A l'altra punta de l'illa, Anacapri, hi porta una carretera tan estreta, que els petits autobusos i els taxis, descapotats i amb cobertes pel sol, porten els retrovisors plegats. A un costat hi ha la roca de la muntanya, i a l'altre el penya-segat, només protegit per una petita barana. Un cop a dalt, més vil·les, petits palaus i precioses panoràmiques que fan que tot Capri sigui un lloc per fer vacances i un plató cinematogràfic mil vegades repetit i sempre meravellós.

El temps estava revoltat, núvols, sol i pluja s'alternaven per anar canviant el paisatge.

De Sorrento cap a Sta. Agata-due-Golfi, deixant la badia de Nàpols a l'esquena, la carretera es despenja i apareix la costa Amalfitana, amb l'esplèndid golf de Salerno, i els poblets més bells d'aquest Mediterrani tan nostre i sempre per descobrir.

Positano, encantador, cinc nivells de poble, casetes blanques, horta, llimoners, oliveres i vinya en feixes ben dibuixades.

Amalfi, el port de pesca i esportiu més important d'aquesta costa, i una catedral magnífica, pels seus marbres de colors recorda el Duomo de Firenze. Per tot arreu, botiguetes de souvenirs encisadores, gens vulgars, pasta, *limoncello*, *funghi porcini*, *parmiggiano*, *rucula*, belleses gastronòmiques que no pots resistir d'emportar-te.

Ravello, la vila de la música, el seu festival d'estiu dura quatre mesos, amb noms reconeguts internacionalment, i amb un programa que fa difícil decidir a quin concert no cal anar. Aquí els palauets són protagonistes absoluts, Vil-la Rufolo, Vil-la Cimbrone, Palazzo Sasso, molt entranyables per als cinèfils: hi han vingut a buscar recés artistes llegendaris com la Greta Garbo, la Liz Taylor i tants d'altres.

Aquesta bellíssima costa, gens atapeïda, sense sorra, sense platges, verge i salvatge, ha atret des de personatges tan diversos com l'emperador romà Tiberi, músics com Wagner, Verdi o Stravinsky, escriptors com Victor Hugo o De Filippo, cantants com Caruso, fins a reis, actors, empresaris, polítics i gent de tota condició.

Visita esperada i obligada: Pompeia. Agafem guia per conèixer més dades, és anglesa i hem de parar bé l'oïda, mig plou i la boira grisa ens segueix durant tot el recorregut. És molt interessant, de tot el que ja és conegut, destaquem com a curiositat que tenien "bars", "menjar per emportar" i molts patricis esmorzaven fora de casa seva. De ben cert que era una ciutat benestant.

A la tarda, ascensió al Vesubi, trenta minuts de pujada al mig de la terra negra, les cendres, la lava solidificada i, al capdamunt, el cràter, Impressionant, encara hi ha *fumaroles*, com que estava núvol i hi havia boira, la temperatura baixava de pressa, i el fum del volcà anava augmentant. Aviat vam ser altre cop a baix... Diuen que cada seixanta anys, més o menys, erupciona, i l'última és del 1944.....

Ens fixem en les vores de la carretera del parc natural del Vesubi, no hi pot haver més porqueria, tot aquest sud és força brut, però aquesta muntanya i el seu entorn s'emporten la palma, les deixalles s'amunteguen, hi ha papers, plàstics, de tot, per terra, i quan ho comentem et diuen que no hi ha prou servei de recollida. Decidim mirar enlaire i no parar-hi mes atenció. Fem via cap a

Herculano, la germana petita de Pompeia, de moment, però està molt poc excavada, i, pel que sembla, no saben pas la magnitud del que hi ha enterrat. És també una petita meravella i molt impactant. És imprescindible la visita al Museu Arqueològic de Nàpols per adonar-se del tresor que conté, de tot el que, de les dues ciutats sepultades, calia preservar i conservar adequadament.

I els cotxes? No es pot dir que s'ha visitat Itàlia si no s'agafa un taxi. Les botzines sonen contínuament, es saluden, s'insulten? No s'aclareix, però les fan servir per a tot. Els semàfors són una part del mobiliari urbà, però inservible, ningú en fa cas, igual que dels senyals de trànsit, la gent gira al mig del carrer en rodó, si convé, creua per on sigui, encara que estigui prohibit, avança amb línia contínua, una meravella!.. Tots pensen que són en Nubolari o en Fittipaldi, porten la velocitat al cervell i tots van amb cotxe....

Els dies de lleure s'han succeït de pressa, de retorn cap a Barcelona, contents i una mica moixos, comentem l'encís d'aquest país i d'aquest mar Mediterrani que compartim i que fa que l'estada sigui plaent i que et sentis com a casa.